

době. Paragraf 9 zák. čl. XX:1883 zní takto: Všeobecná doba hájení trvá od 1. února do 15. srpna, v kterémžto čase honícími psy se nesmí vůbec honiti. Z tohoto zásadního ustanovení je zřejmo, že v době hájení ani pod titulem hubení škodlivé zvěře nelze lovit honícími psy.

Žal. úřad nař. rozhodnutím rozsudek I. stolice potvrdil na základě jeho odůvodnění s tou změnou, že obžalovaný se odsuzuje podle bodu 1 § 10 zákona č. 98/1929 Sb.

Stížnost podanou na toto rozhodnutí neuznal nss odůvodněnou.

Zákonný předpis, pro jehož překročení byl st-l odsouzen, stanoví, že »všeobecná doba hájení trvá od 1. února do 15. srpna, v kterémžto čase honícími psy se nesmí vůbec honiti«. Tento předpis, jenž nedoznal změny zákonem č. 98/1929 Sb. ani jinou normou, zakazuje tedy v době od 1. února do 15. srpna v ů b e c lov honícími psy. Zakázán-li však lov honícími psy v ů b e c, podává se již z obecného smyslu zde volených slov, že se vylučuje každá výjimka. Při výkladu hájením stížností, že škodnou lze hubiti kdykoli se psy, omezil by se zákaz lovu se psy na zvěř, pro niž platí všeobecná doba hájení; pak ovšem jevil by se zákaz ten zbytečným a nebylo by logické stanovit ještě zvláště zákaz lovit se psy, když v období tom tato zvěř se nesmí lovit žádným způsobem. Má-li proto zákaz ten míti smysl, nutno jej vztahovati právě jen na lov oné zvěře, kterou loviti zákon připouští i v době všeobecného hájení, tedy zejména i na zvěř divokou a škodnou. Výklad ten hoví ostatně i intenci zákona, která jest popřáti hájené zvěři nezbytného klidu v době vývoje.

Odstavec prvý § 13 zák. čl. XX:1883, na který se stížnost zvláště odvolává, dovoluje majiteli revíru hubiti divokou a škodnou zvěř kdykoliv, a dodává, že majitel revíru, který honitbu pronajal, smí tak po lovecku s honci nebo honícími psy učiniti jen se svolením nájemce. Tímto omezením oprávnění majitele hubiti divokou a škodnou zvěř v revíru pronajatém nemění se však nic na zásadě vyslovené v cit. § 9, nýbrž stanoví se jen v případech zde uvedených za podmínku svolení nájemcovo. I pro majitele honitby platí zákaz vyslovený bezpodmínečně v § 9, stejně jako jiné zákonné předpoklady pro výkon práva honebního.

Č. 12.353.

Školství: I. Obcím, jež tvoří podle § 22 zákona z 24. února 1873 č. 17 z. z. čes. zvláštní školní okres, přísluší presentační právo na učitelská místa při veřejných školách národních ex lege. Nárok na schválení presentace má obec jen tehdy, když presentace vyhovuje také čl. IV. zákona č. 306/1920 Sb. — II. »Kvalifikací pro místo, o jehož obsazení právě jde,« podle čl. IV. zákona č. 306/1920 Sb. se rozumí v Čechách dobré zdání o uchazečích podané okr. škol. inspektorem ve smyslu §§ 5 a 6 zákona č. 86/1875 z. z. čes.

(Nález z 31. března 1936 č. 10.617/36.)

Prejudikatura: Boh. A 2984/23, 3074/24 a 10.644/33.

Věc: Město Liberec proti rozh. min. škol. a nár. osvěty z 19. dubna 1932 (za zúč. Pavla F. v České Lípě adv. Dr. Arnošt Schwarz z Prahy) o potvrzení presentace na místo ředitelky 2. občanské školy dívčí v Liberci.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Městský škol. výbor v Liberci rozepsal 31. srpna 1931 konkurs na obsazení místa ředitelky při 2. dívčí občanské škole ve škol. okrese Liberec-město. Po skončení konkursního řízení usnesl se městský škol. výbor ve schůzi 20. listopadu 1931, aby městskému zastupitelstvu v Liberci k výkonu jeho presentačního práva podle § 11 zákona z 19. prosince 1875 č. 86 z. z. byly navrženy tři uchazečky o uve-
dené místo, a to v tomto pořadí: 1. Adelaida B., 2. Pavla F., 3. Marie N. Ve schůzi 29. prosince 1931 usneslo se městské zastupitelstvo presentovati na vypsané místo Adelaidu B., definitivní odbornou učitelku na 1. dívčí občanské škole v Liberci; volba ta byla pak potvrzena zem. škol. radou v Praze výnosem ze 16. února 1932 s odůvodněním, že při volbě bylo šetřeno ustanovení čl. IV. zákona z 9. dubna 1920 č. 306 Sb. a prováděcích předpisů k němu, vydaných výnosem min. škol. a nár. osvěty z 24. ledna 1931, a není ani jinak závady.

Na stížnost Pavly F. zrušil žal. úřad nař. rozhodnutím citovaný výnos zem. škol. rady jako odporující zákonu a vyslovil, že uchazečce Pavle F. náleží přednost před presentovanou a zem. škol. radou potvrzenou uchazečkou Adelaidou B. V odůvodnění uvedl, že uchazečka F. uplatnila jako zvláštní složky nárokové po rozumu čl. 9 prováděcího výnosu z 24. ledna 1931 č. j. 173.119/30 rodinné důvody a svůj zdravotní stav, které při stejném jejím služebním stáří a kvalifikaci odůvodňují přednostní nárok na vypsané místo (čl. 10 odst. 1 a) cit. výnosu) a kterým nelze nepřiznati závažnosti, resp. jejich závažnost nebyla v dosavadním řízení vyvrácena způsobem, vylučujícím veškerou pochybnost po stránce té, takže za tohoto stavu věci byla dána neprávem přednost uchazečce B., dotčených nárokových složek vůbec neuplatnivší.

Proti tomuto rozhodnutí podala k nss městská obec Liberec jako presentátor stížnost pro porušení svého presentačního práva, o níž bylo uváženo: — — —

Bez důvodu je námitka, v níž právní zástupce zúčastněné strany dovozoval při ústním líčení, že st-lka, vykonávajíc v daném případě své presentační právo, jednala v oboru přenesené působnosti, a že se jí tudíž nedostává stížní legitimace před nss, protože nebylo tu poškozeno její subjektivní právo veřejné. Nss nemusil se zabývatí otázkou, zda presentační právo stěžující si obce má svůj základ v oboru její působnosti vlastní či přenesené, když st-lce, jež je ve smyslu zákona z 28. června 1889 č. 43 z. z. městem se zvláštním zřízením obecním a tvoří tudíž po rozumu 1. věty § 22 českého zemského zákona o dozoru ke školám z 24. února 1873 č. 17 z. z. zvláštní školní okres, přísluší in concreto presentační právo již ex lege podle odst. 1 a 2 § 27 posléze cit. zákona v souvislosti s ustanovením odst. 1 a 2 § 50 zákona ze 14. května 1869 č. 62 ř. z., jakož i s předpisy §§ 6, 7, 9, 10 a 11

českého zákona o právních svazcích učitelstva z 19. prosince 1875 č. 86 z. z. (srov. také Boh. A 2984/23).

Stížnost namítá, že nař. rozhodnutí není opřeno o žádné zákonné ustanovení, a že se dovolává toliko předpisu čl. 9 prováděcího výnosu min. škol. a nár. osvěty z 24. ledna 1931 č. 173.119/30-I, kterýžto výnos nemá však povahy všeobecně závazné právní normy.

Stížnosti jest ovšem přisvědčiti, že vzpomenutý výnos postrádá vlastnosti pravotvorné normy, jde však o to, zda nař. rozhodnutí je v souhlasu s čl. IV. zákona č. 306/1920 Sb., k jehož provedení citovaný výnos byl vydán. Pokud by však této námitce bylo rozuměti tak, že se žal. úřad dopustil vady řízení, opominuv v nař. rozhodnutí vedle vzpomenutého výnosu dovolati se i uvedené již normy zákona č. 306/1920 Sb., pak nemohla tato vada býti st-lce vůbec na újmu, kdyžť ve svých dalších vývodech dovozuje správnost svého stanoviska právě z předpisů čl. IV. zákona z 9. dubna 1920 č. 306 Sb.; nejde tu tedy o vadu podstatnou po rozumu § 6 zákona o ss, jež by byla st-lce zne-možnila aneb aspoň ztížila účinnou obranu proti nař. rozhodnutí.

V meritu vycházel pak nss z této úvahy:

Článkem IV. zákona č. 306/1920 Sb. byla volnost výběru mezi uchazeči, kterou měl dříve presentátor podle § 11 zákona č. 86/1875 z. z., značnou měrou omezena, a má presentátor nárok na schválení jím vykonané presentace toliko tehdy, když — vedle ostatních dosavadních podmínek — presentace vyhovuje též předpisu uvedené normy zákonné (srov. argum. nál. Boh. A 2984/23). In concreto vyznívá judikátní výrok žal. úřadu v podstatě v ten smysl, že při presentaci uchazečky B. nebylo šetřeno citovaného předpisu čl. IV. zákona č. 306/1920 Sb., ježto při stejném služebním stáří a kvalifikaci obou uchazeček pro služební místo, o jehož obsazení právě jde, mělo býti přihlédnuto k rodinným důvodům a zdravotnímu stavu zúčastněné strany.

Podle čl. IV. zákona č. 306/1920 Sb. má se při jmenování učitelů na místo definitivně systemisované vzíti zřetel k služebnímu stáří a kvalifikaci uchazeče pro služební místo, o jehož obsazení právě jde, na druhém místě má pak býti přihlédnuto k rodinným poměrům uchazečovým, k obtížím jeho posavadní služby a k jeho zdravotnímu stavu. St-lka popírá především základní předpoklad, z něhož vycházel žal. úřad, že totiž obě žadatelky měly stejnou kvalifikaci. Dovožuje to v podstatě takto: V daném případě vykazovaly sice obě uchazečky B. a F. služební stáří a úřední kvalifikaci stejnou, pojem kvalifikace není však ani v citovaném již čl. IV. zákona č. 306/1920 Sb., ani v žádném zákonném předpisu jiném definován tak, že by se pod pojmem tím rozuměla pouze kvalifikace úřední, a bylo tedy st-lce při výkonu jejího presentačního práva zůstaveno na vůli, aby při volbě vhodné uchazečky přihlížela k okolnostem, jež s hlediska obsazení místa byly zvláště pozoruhodné. Uchazečka B. vykazovala dlouholetou záslužnou činnost v oboru sociálním, pedagogickém a literárním, a měla tudíž v širším a běžném slova smyslu kvalifikaci lepší než uchazečka F., jež se podobnou činností vykázati nemohla. Zmíněné údaje, týkající se B., byly také v podstatných bodech v rubrice č. X. jejího osobního výkazu vedle její kvalifikace dne 31. října 1931 příslušným školním inspektorem

úředně potvrzeny, a je je tudíž považovati po rozumu §§ 5 a 6 zem. zákona č. 86/1875 za součást dobrého zdání školního inspektora, jež tvoří kvalifikaci uchazečky v úředním slova smyslu. Vykazovala-li však podle toho B. lepší kvalifikaci než F., pak nebylo třeba přihlížeti k rodinným a zdravotním poměrům obou uchazeček, a jest opačné stanovisko žal. úřadu nezákonné.

Stručně rekapitulováno, subsumuje st-lka pod pojem úřední kvalifikace po rozumu čl. IV. zákona č. 306/1920 Sb. netoliko úřední kvalifikaci, kterou podle §§ 5 a 6 zem. zákona č. 86/1875 tvoří dobré zdání školního inspektora, nýbrž interpretuje pojem ten ve smyslu širším, soudíc, že v úvahu přicházejí tuto ještě i momenty jiné, které způsobí uchazečky k zastávání učitelského místa, o jehož obsazení jde, zvláště odůvodňují. Stížnost je však na omylu.

Otázku, co je rozuměti v Čechách podle čl. IV. zákona z 9. dubna 1920 č. 306 Sb. kvalifikací pro místo, o jehož obsazení právě jde, zabýval se již nss v nálezech Boh. A 2984/23, 3074/24 a 10.644/33, vysloviv, že kvalifikací míní tu zákon dobré zdání okresního školního inspektora, podané o uchazečích ve smyslu §§ 5 a 6 zákona z 19. prosince 1875 č. 86 z. z. pro Čechy. Nss nemá důvodu odchýliti se od názoru, v citovaných nálezech zastávaného, trvá i v tomto případě na názoru tom a odkazuje podle § 44 svého jedn. řádu na bližší odůvodnění uvedených nálezů. Nelze tedy pojem úřední kvalifikace ve smyslu čl. IV. zákona č. 306/1920 Sb. vykládati extensivně, jak se st-lka in concreto snaží dovoditi, a je tudíž bezdůvodnou námitka stížnosti, že žal. úřad neměl kvalifikaci obou uchazeček shledati stejnou a že měl při obsazení místa, o něž jde, přihlížeti k rodinným a osobním poměrům obou uchazeček (srov. také argumentaci Boh. A 10.644/33 ad II. cit. nálezu.) Na věci nic nemění skutečnost, že vpředu zmíněné příznivé momenty, týkající se osoby uchazečky B., byly v podstatných bodech v rubrice č. X. jejího osobního výkazu vedle její kvalifikace potvrzeny dne 31. října 1933 také příslušným školním inspektorem, ježto podle obsahu správních spisů dobré zdání okresního školního inspektora v kompetenční tabele, týkající se obsazení učitelského místa, o něž jde, v příslušné rubrice č. 16 této tabele vyznělo stejným posudkem »velmi dobře« ohledně obou uchazeček B. i F., a je tedy s hlediska pojmu služební kvalifikace podle čl. IV. zákona č. 306/1920 Sb. zcela bez významu, že okresní školní inspektor v osobním výkaze uchazečky B. potvrdil v podstatě správnost údajů o jejím dříve již vylíčeném působení, tím méně, když výkaz ten má po rozumu § 2 prováděcího výnosu min. škol. a nár. osvěty z 31. prosince 1920 č. 40.807 k čl. IV. zákona č. 306/1920 Sb. účel ryze evidenční. Nemůže tedy z tohoto důvodu býti řeči o tom, že by zmíněnou část osobního výkazu bylo lze považovati za součást dobrého zdání školního inspektora, jež, jak svrchu bylo dovozeno, tvoří úřední kvalifikaci podle čl. IV. zákona č. 306/1920 Sb. — — —

Č. 12.354.

Živnostenské právo. — Pracovní právo: * Přestupky zákona č. 91/1918 Sb. o osmihodinné době pracovní nelze tre-